

REBECCA SERLE

FAIMOASĂ ȘI ÎNDRĂGOSTITĂ

Traducere din limba engleză de
IULIA DROMERESCHI

CORINT
BOOKS

—2019—

PROLOG

Ascultă!

Îți voi spune cum e să fiu cu el. Cum mă sărută. Cum îmi atinge obrazul. Îți voi spune ce îmi șoptește înainte să ieșim și să dăm nas în nas cu mulțimea care urlă. Cum mă ține de degetul mic, așa, discret, ca să nu fim surprinși de camere atângându-ne. Îți voi destăinui semnalele noastre: dacă clipești o dată înseamnă *e în regulă, sunt aici*, dacă clipești de două ori înseamnă *nu răspunde*. Îți voi spune totul, dar trebuie să-mi promiți să nu notezi nimic și să nu mai spui nimănui. Trebuie să promiți că va rămâne secretul nostru.

Uneori, când dau un interviu, mă cuprinde o dorință nebună de a spune adevărul. Povestim despre marca mea favorită de jeanși sau ceva asemănător și, dintr-odată, vreau să alunec de pe scaun pe podea, să mă așez turcește și să-i dau drumul. Așa e firea mea. Am fost mereu o persoană credulă. În primul an de liceu, i-am spus lui Holly Anderson că sora mea era însărcinată, iar până la pauza de prânz aflase toată clasa. Nu știu de ce m-am așteptat să păstreze secretul, fiindcă nici măcar nu eram prietene, însă ceva dinăuntru meu m-a făcut să-i zic.

Îmi place să las oamenii să mă cunoască. De aceea mi se pare ridicol că acesta e singurul lucru pe care nu îl mai pot face, sub nicio formă. Întrebările și-au primit deja răspunsurile. Jurnalista își privește mapa, bătând tactul cu piciorul pe covor și studiindu-și ceasul ca o maniacă, de parcă minutarul ar fi un țânc mocăit, pe care se chinuie să-l grăbească.

— Seven, răspund și încuviințez, fiindcă avem o campanie de publicitate pentru ei.

Nu mi s-a permis să port nicio altă marcă de jeanși în ultimele șase luni.

— Și mie îmi plac, spune jurnalista.

Îmi face cu ochiul, de parcă am fi complice, iar eu îmi dau seama că i-am uitat numele. De fapt, nici măcar nu sunt singură că i l-am știut vreodată. Singurul nume care contează e al meu.

Plecăm. Fac colțul și iată-l, îndreptându-se spre mine! Este flancat de oameni de o parte și de alta: Wyatt, Sandy și două fete pe care nu le cunosc. Mă vede, iar privirile noastre se întâlnesc pentru o clipă. Nu îl pot atinge. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să alerg spre el și să-i simt brațele în jurul meu, apoi să mă ducă într-un loc care nu e aici. Un loc în care să fim doar noi și să nu mai conteze nimic. Dar nu pot face asta, fiindcă nu știe nimeni. Nici Wyatt, nici Sandy, nici măcar Cassandra. Ei cred că suntem doar prieteni, că aparțin altcuiva. Nu știi că am făcut o greșeală imensă. Nu știi că, la fel ca August, am ales prost.

CAPITOLUL 1

— Ești faimos, Patrick!

Jake îmi face cu ochiul, iar eu mă strâmb. E o glumă pe care o împărtășim de când eram în clasa a cincea, când am jucat într-o adaptare a școlii noastre după *Cei trei nătărăi**. Eu am fost distribuită în rolul mezinului și tot restul anului toată lumea m-a strigat „Patrick”, care nici măcar nu e un nume atât de apropiat de „Paige”, dar să zicem. Colegii mei de clasă nu erau tocmai creativi.

Continui, așadar, așa cum am făcut-o mereu:

— Măcar sunt cunoscută pentru ceva.

Adevărul e că am fost mereu puțin altfel, ca un nasture de haină care nu se potrivește cu gaica. Sunt cea mai mică din cei patru copii ai familiei, m-am născut în Portland și sufăr de o tulburare afectivă sezonieră gravă – pur și simplu nu îmi găsesc locul. Nici în familia mea, nici în orașul meu natal. Uneori, nici cu Jake, care, în ultimele douăzeci de minute, mi-a făcut capul calendar cu o prelegere despre efectul consumului

* *Cei trei nătărăi* (titlu original: *The Three Stooges*), spectacol de vodevil și trio comic care s-a jucat în perioada 1922–1970, mai cunoscut pentru numeroasele ecranizări făcute la Hollywood (n. red.).

de lactate asupra sănătății. S-a oprit numai fiindcă, la intrarea în librăria Powell's, am dat cu ochii de un afiș cu ultima mea piesă. L-am pus acolo luna trecută. Sunt surprinsă că încă nu l-au dat jos.

Jake și cu mine am fost apropiați de când eram în scutece, însă suntem cum nu se poate mai diferiți. El este tăcut, intelectual, un adevărat vrăjitor. Va schimba lumea, într-o bună zi. Eu vorbesc mult și mă descurc la școală, dar trebuie să-mi dau silința. Nu am avut niciodată talentul pe care-l are Jake pentru biologie sau chimie. Sau, sinceră să fiu, pentru alte materii.

Cu excepția teatrului.

— De ce nu ai încă o fotografie cum trebuie? mă întreabă Cassandra.

Se trage de una dintre codițe, apoi, ridică sprâncenele spre mine. E micuță, însă are ditamai personalitatea, la fel ca părul ei: o claie imensă de bucle blonde, care par imposibil de îmblânzit. E aiurea că nu e ea actrița din trioul nostru dinamic. Se comportă de parcă s-ar afla mereu pe scenă. Așa făcea și când aveam cinci ani, fiindcă de atunci o cunosc. Dar ea dorește să fie biolog marin.

— Jake a spus că va face el fotografiile, spun, privind pliantul.

Lângă numele meu nu se află nicio imagine, doar un spațiu gol. Paige și mai cum? L-am rugat pe Jake să facă fotografiile cu cel puțin o lună în urmă, însă a fost ocupat în mai toate weekendurile.

Jake protestează întruna. Împotriva plasticului, a clădirilor, a tăierii copacilor, a floricelelor. La cinematografe, se face din porumb modificat genetic. Ne-am pierdut o săptămână de viață din cauza boabelor ălor.

Cassandra îi aruncă lui Jake o privire compătimitoare și se întoarce spre mine.

— Dacă îți lași cariera în mâinile lui, o să ajungi să strângi gunoaie!

Jake încearcă să intervină, însă Cassandra continuă.

— O să le fac eu! zice ea, apoi își răsuțește geanta și scoate ceva. Am un aparat foto nou.

— Nu cred! exclamă Jake și i-l smulge din mâini, în timp ce Cassandra chițăie. Cum de-ai făcut rost de bani? întreabă el.

— Am lucrat ca bonă, răspunde ea, mândră.

— Bună treabă! Am putea trage niște cadre la marșul de săptămâna viitoare. Pariez că, dacă sunt suficient de bune, le putem trimite la ziar.

— Alt marș? întreb.

Încerc să îmi ascund dezamăgirea din voce, dar nu sunt suficient de convingătoare.

Jake mă privește cu o expresie posomorâtă, pe care o cunosc prea bine.

— Vor înceta când va înceta poluarea, când animalele vor fi tratate cu blândețe. Când oamenii vor începe să-și asume răspunderea pentru ei și planeta asta.

— Scuze! mormăi eu.

Întotdeauna mă simt prost când nu îl susțin pe Jake în cea mai recentă luptă. Adică, și eu vreau ca lumea să fie mai bună. Doar că, uneori, vreau doar să merg la film.

Cassandra îmi înconjoară umerii cu brațul și mă întoarce spre panoul cu reclame.

— Poate că la Aladdin rulează ceva bun weekendul ăsta.

Studiem pliantele, dar mă concentrez cu greu. Îl privesc pe Jake jucându-se cu aparatul foto al Cassandrei. Nu l-am mai văzut atât de încântat de când Starbucks a început să folosească materiale biodegradabile.

— Doamne! strigă Cassandra, iar degetele aproape că mi se înfig în urechi.

Jake e cât pe ce să scape aparatul.

— Ce-ai pățit? o întreabă el.

— Uite, uite, uite! zice și arată spre panou. Vedeți?

Îi urmăresc degetul. E o reclamă pentru *Locked*, cartea de care e obsedată Cassandra. Mă rog, sunt trei cărți, de fapt. E o trilogie, însă doar primele două au apărut. Un mare succes internațional, o nebunie! Autoarea e o femeie pe nume Parker Witter*. Cartea este despre o fată care ajunge pe o insulă pustie, magică, în urma unui accident de avion. Băiatul care supraviețuiește împreună cu ea (și care e și cel mai bun prieten al iubitului ei) are un soi de relație supranaturală cu insula. Cei doi tineri se îndrăgostesc. Dar ea îl iubește încă pe prietenul ei, despre care crede că a murit, fiindcă toți trei au fost în același avion. Nu am citit cărțile, încă, însă am căutat puțin pe Google, după ce Cassandrei nu-i mai tăcea gura în privința lor. Ce am găsit online e de speriat: sute de mii de clipuri pe YouTube, comunități, ficțiune scrisă de fani cu ghiotura. Noah și August sunt noii Romeo și Julieta, se pare. Cassandra a stat la coadă la Barnes & Noble de la miezul nopții în secunda în care al doilea volum s-a pus în vânzare. A treia și ultima carte va apărea în noiembrie.

— Organizează o preselecție *aici!* chițăie Cassandra și începe să danseze pe vârfuri, în semicerc.

Mă holbez la anunț.

— Preselecție pentru ce anume? întreabă Jake, dându-i aparatul foto înapoi.

* Parker Witter este pseudonimul sub care Rebecca Serle a scris *Locked*, o nuvelă care s-a bucurat de un mare succes în rândul publicului tânăr. În universul ficțional din *Faimoasă și îndrăgostită*, *Locked* („Blocați, izolați”) este un roman foarte apreciat care stă la baza unui scenariu de film (n. red.)

— Pentru film.

Stomacul îmi tresare puțin, sincronizându-se cu picioarele Cassandrei, iar eu ridic privirea și o văd zâmbindu-mi viclean.

— Acum ești interesată?

Chiar dacă ne aflăm în Portland, un oraș care atrage o mulțime de artiști, rar se turnează filme aici, iar căutătorii de talente nu vin la vânat de tinere speranțe. Preselecțiile sunt pentru cei care locuiesc în Los Angeles, iar eu nu am fost nici-odată acolo.

Mi-am implorat părinții să mă lase să merg în California, dar ei au spus mereu că m-ar distrage de la studii. Ce vor ei, de fapt, să spună este că sunt cea mai mică din cei patru copii și, din punctul lor de vedere, un bilet de avion care nu duce la o nuntă sau la o înmormântare nu e deloc practic.

Asta nu înseamnă că nu merg aici la preselecții. Fac asta, însă, de obicei, sunt pentru un teatru local, așa cum e cazul piesei de pe afișul fără poză la care ne uităm acum. Dar un film adevărat? N-am mai avut niciodată o asemenea ocazie!

Când primesc roluri – o piesă sau o reclamă, sau ceva – aproape mereu sunt distribuită în rol de copil, chiar dacă am șaptesprezece ani. Mă simt de parcă aș juca același rol de zece ani. Am puțin peste un metru cincizeci, puțin chiar și pentru 12 ani. Am părul lung, roșcat, ușor ondulat, nici creț, dar nici drept, iar fața mea e stropită de pistruie, ceea ce nu mă face chiar cea mai potrivită candidată pentru un rol principal. Dar sora mai mică? Am jucat-o deja. Mă întreb dacă în *Locked* e vreo soră.

— Unde este? întreb.

Mă uit cu nonșalanță, însă, fiind vorba de Jake și de Cassandra, nimeni nu crede în nepăsarea mea prefăcută.

— Sâmbătă, la Aladdin.

Jake rupe afişul şi mi-l dă.

— Şi altcineva ar putea vrea să-l vadă, protestez eu.

— Consideră că gestul ăsta tocmai a redus concurenţa, zice Cassandra şi mă ia de braţ. Promite-mi că te mai gândeşti!

Îmi zâmbeste, iar eu ştiu deja: e sigură că voi fi acolo. Dar mai ştie şi regula mea de aur despre preselecţii: nu spun niciodată nimănui că merg.

Poate că o fi din cauză că sunt cea mai mică din familie, dar mă aștept la dezamăgire. Mottoul nescris al familiei noastre este: cu cât ești mai aproape de pământ, cu atât cazii de mai jos. A funcționat în cazul alor mei, cred. Sunt amândoi profesori de gimnaziu, un lucru grozav, dar nu cred deloc că asta și-au dorit. Mama a vrut să fie actriță. A jucat în câteva filme din regiune, când era mai tânără, însă de când s-a născut frațele meu cel mare, nimic. Nu vorbește despre asta, dar știu că regretă. Odată, căutam un lănțisor în caseta ei de bijuterii și am dat peste un plic plin de bilete la filmele la care mersese. Erau unele chiar și din anii 1970, de când părinții mei nici măcar nu erau împreună. Poate erau de la chestii în care jucase. Nu sunt sigură că ai vrea să păstrezi lucruri de genul ăsta dacă nu-ți dorești ca viața ta să fi fost ușor diferită. Iar eu? Eu nu vreau o grămadă de bilete de film într-un plic, pe fundul casetei de bijuterii. Vreau afișe înrămate, cu numele meu pe ele. Iată genul de amintiri pe care le vreau. Cele care sunt vizibile.

Jake îmi înconjoară umerii cu brațul.

— Ai fi o August excepțională, spune el.

— August? ridic eu sprânceana.

— Ce? zice el, cu zâmbetul tot mai larg. Îmi place să fiu la curent cu noutățile din cultura pop.

— Nici nu-ți vine să crezi cât de bună e povestea! exclamă Cassandra, trecându-și degetele prin bucle. Nu am idee cum de mai pot aștepta până în noiembrie, să aflu cum se termină totul.

Jake încuviințează.

— Serios? întreb. Voi doi trebuie neapărat să porniți un grup de susținere.

— Eu fac deja parte dintr-unul, spune Cassandra. Ne întâlnim duminica, iar dacă a fost o săptămână de sevraj, marțea.

Jake râde. Eu îmi dau ochii peste cap.

— Ești dusă!

— Dar mă iubești! gângurește ea, cu nasul apăsător de obrazul meu.

— În ciuda celor de mai sus, confirm eu.

— Hei, spune ea, dându-se înapoi. Sunt literatură de bună calitate.

— Așa ai spus și despre *Din Rai* și era o serie de cărți despre îngeri excitați.

— Îngeri *păzitori*, mă corectează Cassandra, aruncându-și o codiță peste umăr. Nu e vina mea că nu apreciezi romanele de calitate.

— Ba da, răspund.

— Doar fiindcă ai citit *Menajeria de sticlă** de șaptezeci și două de ori nu o transformă într-o carte. Îmi pare rău! se strâmbă Cassandra la mine.

— Da, însă e o mare operă literară! mă răstesc.

Nu că nu aș citi romane. Citesc, doar că nu la fel cum citesc scenariile. Adică, o ador pe Jane Austen și cred că am citit *De veghe în lanul de secară* de vreo șapte ori din clasa a opta, însă mai tot ce citesc sunt scenariile. Am citit cam tot ce a adunat

* *Menajeria de sticlă* este titlul uneia dintre cele mai îndrăgite piese de teatru ale scriitorului american Tennessee Williams, o dramă de familie despre fragilitatea relațiilor interumane (n. red.).

Powell's, adică multicele. Au totul, de la *Copilul lui Rosemary** la *Tonul perfect*** , și îmi place să stau acolo, în duminicile ploioase, și să aleg scenariile nou sosite. Pe unele le știu pe de rost, iar când dau prima pagină, mă simt de parcă aud primele acorduri ale unei piese preferate la radio. Cea ale cărei versuri le știu perfect. Când eram mai mică, recitam replici în fața oglinzii din dormitor. Scarlett O'Hara, Holly Golightly. Mă prefăceam că eram Audrey Hepburn sau Meryl Streep, și că făceam un film care urma să fie prezentat lumii întregi.

Uneori, mai fac asta și acum.

— Ce vrei să facem în după-amiaza asta? întreabă Cassandra.

Îmi privesc ceasul, un dar de la Jake la împlinirea vârstei de 15 ani. Este cu Mickey Mouse, iar mânuțele sale înmănușate indică ora și minutul. Jake l-a gravat: *Din partea pisicii pentru șoarece*. Erau costumele noastre de Halloween din fiecare an. El se îmbrăca în pisică, iar eu, în șoarece, și el mă fugărea pe străzi când mergeam la strâns bomboane. Uneori, îmi imaginez că ne regăsim, peste mulți ani, și că totul capătă un nou înțeles. Că el îmi spune ceva de genul: „Am alergat după tine ani la rând, iar acum ești în sfârșit a mea.” Prostesc, știu, dar ar fi o poveste grozavă.

* *Copilul lui Rosemary* (titlu original: *Rosemary's Baby*) este un film psihologic american din 1968, regizat de Roman Polanski și avându-i în rolurile principale pe actorii Mia Farrow și John Cassavetes. Filmul spune povestea unei femei îngrozite că soțul ei a făcut un pact diavolesc cu vecinii, promițându-le copilul în schimbul succesului în cinematografie (n. red.).

** *Tonul perfect* (titlu original: *Pitch Perfect*) este o comedie muzicală americană din 2012, regizată de Jason Moore și având la bază nuvela lui Mickey Rapkin. Protagonistele poveștii sunt un grup de tinere ambițioase care și-au propus să câștige un concurs de talente și să învingă echipa băieților (n. red.).

Să se consemneze că ne-am sărutat de două ori, însă nu s-a mai întâmplat din clasa a noua. De fapt, cu Jake m-am sărutat prima dată. El a fost singurul, cu excepția unui puști dintr-o tabără de vară. Dar nu suntem împreună. Nu am fost niciodată. Nu cred că vreunul dintre noi ar dori să ne riște prietenia pentru asta și, în plus, gândul la el ca iubit al meu pare o ecuație fără găsirea necunoscutei.

— Trebuie să mă duc la muncă, spun.

Din clasa a șaptea, mi-am petrecut fiecare vară, muncind la Trinkets n' Things, un magazinăș care vinde tot soiul de zorzoane și care, la fel ca tot Portlandul, miroase a patchouli. Ajung acasă trăsnind, dar e o treabă bună. Se plătește decent și nu e niciodată foarte aglomerat.

— Vrei să vezi vreun film? Îl lovește Cassandra cu cotul pe Jake, iar el își coboară brațul din jurul umerilor mei.

— Doar dacă nu e vorba despre documentarul acela despre budism, te rog! L-am văzut deja de trei ori.

— În fine. Tu ai vrut să îl vezi a treia oară.

Cassandra clipește spre mine și știu că ar trebui să-mi facă cu ochiul, dar nu își dă niciodată seama cum să închidă un singur ochi o dată. E unul dintre lucrurile pe care le iubesc la ea.

Sunt multe lucruri pe care le iubesc la ea. Habar nu are să joace șotron, iar culorile ei favorite sunt mereu cele inventate chiar de ea: miere-cu-fructe-de-pădure, verde-greiere, roșu ca nasul de clown. Ador că îmi zicea de fiecare dată când mi se lipea ceva de aparatul dentar. E sinceră. Nu avem secrete. N-am avut niciodată.

— Distrăți-vă, copii! spun eu.

Jake mă salută, iar Cassandra mă pupă umed pe obraz și amândoi țâșnesc spre ieșire. Privesc posterul mototolit din mâna mea, apoi îl vâr în buzunar, îi urmez afară și mă îndrept

spre Trinkets n' Things. Nu e nevoie să mă mai uit la detaliile privind preselectia – deja le-am memorat. Mai știu și că voi inventa o scuză pentru șefa mea, Laurie, iar în weekend voi participa la concurs. Posterul spune că începe la trei, însă eu sunt convinsă că oamenii vor sta la coadă cu multe ore înainte.

Știu că nu am nicio șansă. Știu că șansele să obțin un rol ca ăsta sunt cam una la un număr pe care nu mi-l pot imagina, însă același lucru se întâmplă de fiecare dată când încerc să obțin un loc în distribuția unui spectacol. Simt o urmă de... speranță. De parcă, de data asta, lucrurile se vor schimba. De parcă, după acest weekend, totul va fi diferit.